Kötelező részletek a 2026. évi Életmese felolvasó versenyre

1. korcsoport (alsósok)

„… a nagymamám gyerekkorában is évente egyszer-kétszer érkezett csomag Amerikából, melyben legtöbbször ruhák és játékok voltak, amelyek már fölöslegessé váltak. Mindig nagyon jó minőségűek voltak és jó állapotban őrződtek meg, valójában teljesen újnak tűntek. Egy alkalommal a játékok között egy világosbarna maci ült, akinek sötétbarna szemei nagyon szeretetteljesnek tűntek. A nagymamám azonnal megszerette. Nem azért, mert különösebben értékes lett volna, hanem mert valahogy más volt, mint a többi játék. A babák szemei olyan élettelenek voltak időnként, de ez a maci olyan volt, mintha értené nagymamám minden gyerekkori bánatát, megértően nézett mindenkire, szabályos, aranyos arckifejezéssel. Érkezésekor brummogni is tudott, de ezt a képességét néhány évtized múlva sajnos elveszítette. Nagymamám vele aludt el, ott volt mellette, amikor beteg volt, amikor félt, amikor örült."

(Kaskötő Jázmin Anna: Egy maci átkelt az óceánon, és három generáció kedvence lett 233.o.)

2. korcsoport (felsősök)

„Ez az ütött- kopott faláda őrizte meg azokat a csodás katonai emlékeket, egyedi családi fekete-fehér és szépia képeket, amelyek visszarepítenek minket az időben. Betekintést adnak egy család és a falusi emberek életébe, vagy a fronton eltöltött napokba. Voltak ott mélabús szerelmes levelek, amelyek az ükanyámnak, Mancikának íródtak, hogy várjon rá, míg hazatér a háborúból és egybekelhetnek. A képek egy olyan világról tanúskodnak, amiről elképzelésem sincs, de rémisztő lehetett az a bizonytalanság. Az ükapám egy karizmatikus őrmester hírében állt a szerb-magyar fronton. Jellegzetesen vastag, komoly bajuszával a csákós katonai sapkájában bármikor megismerem már a régi képeken. Milyen időket is tölthetett el ott a fronton, amikor sokszor hónapokig nem hallottak róla odahaza – vajon hazatér-e egyszer vagy megérie a holnapot? A levelekből ítélve az ükapám bátor és pozitív beállítottságú ember volt, aki mindig bízott a jó győzelmében."

(Demeter Gábor: Féltett családi kincseink – „A titkok ládája" 135.o.)

3. korcsoport (15-38 évig)

„…Nézem a falakat. Őrzik a szavakat. A szavainkat: a reggeli csevejeket, amelyekkel könnyebben vettünk lendületet, az ebéd utáni szieszták világmegváltó beszélgetéseit, amelyek enyhítették fáradt lelkünket, az esti mesék bűvöletét, amelyek gondoskodó plédként terültek ránk. Őrzik a falak az első beköltözők zsongását, a gyereksírást enyhítő éneket, az írni tanulás kacskaringós útját, az elsőként egyben felolvasott mondatok csengését, a vakációk kezdetének hurráit – amik valami kezdetét jelentették. Őrzik a falak a dominók kacskaringósan megépített s végül sorra ledőlő csörrenő táncát, a közös karácsonyi csillagszórók szikráinak pattanását, az elbúcsúzó dobozhalmok tompa ütközését – amik valami végét jelentették."

(Varga-Végvári Enikő: Őrzik a falak 374.o.)

4. korcsoport (38 év felettiek)

„…Néha azért lehetett vásárolni a boltból. Az úgy történt, hogy az üres bolt előtt elkezdett gyűlni a tömeg. A sor hosszan kacskaringózott. Így hát szüleink minket is elküldtek, hogy álljunk be. „Aztán mit vegyünk?" - kérdeztük. „Nem t'om fiam, ami lesz, azt." Ez körülbelül így ment. Vagy lett belőle Valami, vagy nem, de a sort álltuk mi is órán, másfél órán át. Jó esetben lett belőle egy fürt banán. Istenem, azt a banánfürtöt falatonként ettük, hogy minél tovább élvezhessük az ízét a szánkban. Húgommal még jól össze is vesztünk fölötte. Így lehetett venni a húst is, de leginkább csak csontot hús nélkül, de nekünk az is nagyon jó volt. Hányszor megtörtént, hogy mire mi sorra kerültünk a csont már elfogyott, pedig porcióra adták, nem lehetett akármennyit venni belőle…"

„…A legemlékezetesebb tévés élményem a foci VB-khez kapcsolódik. Tudni kell, hogy a román televízió vagy nem vette meg a közvetítési jogokat, vagy csak korlátozottan közvetítette a meccseket, így a székely embernek másfelé kellett leleményesnek lennie, ha például magyar meccset akart megnézni. Valaki felfedezte, hogy az Ilyefalva felé vezető úton jó minőségben fogható a szovjet adó. Előkerültek a Junoszty tévék, szobaantennák és az emberek nyakukba vették az utat. Egy alkalommal mi is kimentünk apámmal a mezőre. Eltátottam a szám azon, amit ott láttam. Míg a szem ellát autók sora az út két oldalán, tetejükön mindenféle hordozható és nem hordozható televíziókkal, kinek mi volt, az egész város kivonult kempingszékekkel, hokedlikkel Szentgyörgy mellé, az ilyefalvi útra a zöldbe focit nézni. Hát kérem szépen, így éltünk mi…"

(Domokos Attila Zsolt: A diktatúra gyermeke 138.o.)